

των ἐπιστρέφουσιν. Ἀλλὰ κλαίοντα ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν των πάντοτε, διότι ἡ μήτηρ των δὲν ἐπέστρεψε.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ μάχη των, αἰσθανομένη ὅτι ἡ θλίψις, δραστηριωτέρα τοῦ χιόου, κατέφερεν ἤδη τὰς τελευταίας πύργας τῆς εἰς τῆς ζωῆς τῆς τὴν ρίζαν, λαβοῦσα πλησίον τῆς τῆς κοράσιας.

— Ἀγαπητά μου πατέρα, τοῖς εἶπεν, ἡ μήτηρ σας δὲν ἐπέστρεψεν, εὔτε θέλει ἐπιστρέψει ποτέ, διότι —

σητε. Ἐχετε ὅμως θάρρος· οἱ ἐγκαταλειμμένοι ἔχουν ἄτυλον καὶ οἱ ὀρφανοὶ ἔχουν πατέρα εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ πατήρ σας εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅτι ἡζύρω περὶ αὐτοῦ δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ μαζί μου.

Δώδεκα ἔτη παρήλθον ἀφ' οὗτου μίαν ἡμέραν εὐθυμος συνοδεία κυνηγῶν διήλθε διὰ τοῦ χωρίου μας. Ὁλην τὴν ἡμέραν ἐκυνήγησαν, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψαν νὰ καταλύσωσιν εἰς Σαντάλθον. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν

Αἱ δύο ἀδελφαί

μὴ κλαίετε, καθὼς βλέπετε ὅτι δὲν κλαίω κ' ἐγώ, — διότι... ἀπέθανε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ γραία ἐξερρήγη εἰς δάκρυα, καὶ ἐνηγκαλιζέτο ἀλληλοδιαδόχως τὰ δύο παιδιά, κλαίοντα μετ' αὐτῇ. Μετὰ μακρὰν δὲ διακοπὴν ἐπανελάβε

— Ἴδού, σὺς ἀρῆκεν ἐνθύμημα, — αὐτὸ μόνον εἶχε. Λάβετο, Ρόζα, — τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον τοῦ πατρός σας, καὶ ἀπὸ ἐνα βότρυχόν τῆς εἰς ἐκάστην. Τὸν τρίτον δὲ αὐτὸν βότρυχον ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τὸν θέσητε πλησίον μου εἰς τὸν τάφον, ὅταν θὰ ὑπάγω νὰ εὗρω τὴν κόρην μου.

Τὰ δύο κοράσια ἔλαβον ὀλοφυσόμενα καὶ ἐρίλουν τὰς χεῖρας τῆς μάχης των. Μετὰ ταῦτα δέ, σπογγίσαια ἡ Ρόζα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μετὰ τὴν μακρὰν κόμην τῆς,

— Καὶ ὁ πατήρ μας, ἠρώτησαν, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖ οἱ;

— Καὶ ὁ πατήρ σας, παιδιά μου, ἀπεκρίθη ἡ γραία, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖ οἱ, καὶ μένετε εἰς τὴν γῆν ὀρφανὰ καὶ ξένα, ὡς δύο ἔρημα πτηνὰ, χωρὶς φωλιᾶς οὗτου νὰ θερμανθῆτε, χωρὶς χλωροῦ κλάδου ὅπου νὰ καθή

ἔμεινε, εἰς τὴν καλύβην μας. Ἡ μήτηρ σας ἦτον τότε δεκαεὶ ἔτων νία. Ὅχι μόνον κάμμια εἰς τὸ χωρίον δὲν τὴν ὠμοιάζεν εἰς τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά της ἦτον καλλιεργημένον εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τῆς τάξεώς της. Ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωρίου τὴν ἡγάπα εἰς ὑπερβολήν, καὶ αὐτὸς τὴν εἰδίδασκε γράμματα, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐστολίσθη καθὼς ἦτον στολισμένον τὸ σῶμά της. Ὁ ξένος τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησε μετὰ τὴν λοιπὴν συνοδείαν· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπιστρέψε πάλιν, λέγων ὅτι ἔχει ὑποθέσει, πλησίον εἰς τὸ χωρίον, καὶ κατέλυσε πάλιν εἰς τὴν καλύβην μας. Αἱ ὑποθέσεις του δὲ αὐταὶ τὸν ἐκάλουν εἰς Σαντάλθον συνεχῶς καὶ πάντοτε συνεχέστερον, καὶ τὸ ἐπομενὸν θέρος ἦλθε καὶ κατώκησε διαρκῶς εἰς τὸ χωρίον μας, ὡς εἶπε, διὰ τὴν ὑγείαν του· καὶ μετὰ δύο μῆνας ἐζήτησε τὴν μητέρα σας εἰς γάμον. Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατεθάρύθησε, διότι ὁ ξένος ἐφαίνετο τάξεως πολὺ ἀνωτέρας τῆς ἰδικῆς μας. Ἡθέλητα ὅμως νὰ τὸν ἐρωτήσω τίς εἶναι, εἰς ποῖον θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν κόρην μου· ἀλλὰ μειδιάσας, καὶ λαθὼν με ἀπὸ τὰς χεῖρας, μ' εἶπε νὰ μὴ ἔχω φόβον, ὅτι ἡ Ἀδελίνα θὰ εἶναι εὐτυχής· ὅτι ὁμως μέχρις οὗτου νική-